Het manuscript van Vermeulen (B2 · NT2 Dutch B2)

Tekst / Transcript

Toen Hanna haar eerste week bij de kleine uitgeverij begon, dacht ze dat het werk vooral uit koffiezetten zou bestaan. Al op de tweede dag legde haar chef echter een dikke stapel papier op haar bureau. Het was een manuscript van Joris Vermeulen, een romanschrijver die twintig jaar lang niets had gepubliceerd en die in literaire kringen bijna een mythische status had gekregen. "Lees het en zeg me eerlijk wat je ervan vindt", zei haar chef. Hanna nam de stapel mee naar huis en las tot diep in de nacht.

Het boek vertelde het verhaal van een familie die generaties lang in hetzelfde huis aan de rivier woonde. Vermeulen had er een oude legende over een verdronken meisje in verweven, en dat verhaal keerde in elk hoofdstuk terug. Sommige passages waren prachtig, andere leken nauwelijks afgemaakt. Vooral het middendeel liep vast in eindeloze beschrijvingen van het weer. Hanna schreef alles op wat haar opviel en probeerde haar bevindingen zo voorzichtig mogelijk te formuleren, want ze wist hoe gevoelig auteurs kunnen zijn.

De volgende ochtend besprak ze het manuscript met haar chef en met een oudere redacteur die Vermeulen al sinds zijn debuut kende. Ze waren het snel eens: het boek moest verschijnen, maar niet in deze vorm. Iemand zou de tekst grondig moeten redigeren, en dat werk zou maanden duren. Bovendien wilden ze de auteur ervan overtuigen dat het tweede deel volledig herschreven moest worden. Hanna mocht meewerken, tot haar eigen verbazing. Ze had verwacht dat men haar oordeel als beginner niet serieus zou nemen.

Het gesprek met Vermeulen zelf viel mee. Hij was klein, vriendelijk en veel bescheidener dan zijn reputatie deed vermoeden. Toen Hanna een fragment uit het middendeel voorlas en vroeg of het echt nodig was, lachte hij en gaf toe dat hij die pagina's zelf ook nooit meer had durven lezen. De rivier, legde hij uit, was voor hem altijd een metafoor geweest voor de tijd die niets ontziet. Toch begreep hij dat een lezer niet zestig bladzijden stromend water aankan. Samen streepten ze die middag hele stukken weg. Uiteindelijk besloot hij ook het slot te bewerken, zodat het meisje uit het volksverhaal een minder voorspelbare rol kreeg.

Een jaar later, kort voor de publicatie van het boek, stond Hanna nerveus in de winkel waar de eerste exemplaren lagen. De eerste editie was klein: tweeduizend stuks, met een donkerblauwe omslag. Ze had geen idee hoe het publiek zou reageren. De reacties in de pers kwamen sneller dan verwacht, en de meeste waren warm. Eén beroemde criticus schreef dat Vermeulen na twintig jaar stilte niets van zijn kracht had verloren, en dat het slot hem dagen had bezig gehouden. Hanna bewaarde dat stukje krant in haar bureaula. Ze zei tegen niemand dat het slot hun gezamenlijke idee was geweest.

Try our 6-step method for free and make these words stick.

Listen to this episode online: https://course.interactivelessons.nl/local/podcast/episode.php?id=28464

Start this course for free: https://course.interactivelessons.nl/mod/quiz/view.php?id=1970